

## RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

---

### TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

#### PLE

1. Sentència de 10 d'abril de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Qüestió d'inconstitucionalitat** sobre el règim jurídic de la participació dels sindicats en el sistema de formació professional per a l'ocupació en relació amb el **principi constitucional de llibertat sindical**.

El TC, per unanimitat, va desestimar la qüestió d'inconstitucionalitat presentada per la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem contra diversos preceptes de la Llei 30/2015, de 9 de setembre, per la qual es regula el sistema de formació professional per a l'ocupació en l'àmbit laboral.

La sentència considera que el règim legal que atribueix determinades funcions consultives i cooperatives únicament a les organitzacions sindicals que siguin «més representatives» o «representatives en el corresponent àmbit d'actuació» no vulnera la llibertat sindical en el seu vessant d'obligació de tracte igualitari dels diferents sindicats (articles 14 i 28.1 de la CE ).

La sentència arriba a aquesta conclusió després de valorar que la diferència de tracte establerta per la legislació es materialitza en l'àmbit de l'anomenada «participació institucional», com a contingut addicional de la llibertat sindical que en la doctrina del TC i en el redactat de la pròpia Llei orgànica de llibertat sindical es va considerar un àmbit idoni per establir diferències de tracte d'acord amb el criteri de la major representativitat.

Així mateix, la sentència destaca que la diferència de tracte basant-se en el criteri de la major representativitat només es produeix en els esglaons superiors del sistema de formació professional i, a més, que aquesta diferència de tracte, en cap cas, afecta la gestió econòmica dels fons de formació, que se subjecten al règim de concurrència competitiva.

Per tot això, considera que el règim legal establert és idoni, adequat i raonable a fi d'evitar una excessiva atomització o dispersió sindical.

2. Sentència d'11 d'abril de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat** contra la Llei foral 17/2021 del Parlament de Navarra, per la qual es modifica la Llei foral 2/2018 de **contractes públics**.

El TC ha estimat parcialment, per unanimitat, el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern espanyol contra l'article únic, apartats dos i seixanta-cinc de la Llei foral del Parlament de Navarra 7/2021, de 21 d'octubre, que modifica la Llei 2/2018, de 13 d'abril, de contractes públics.

La sentència conté dos apartats:

- a) D'una banda, aprecia la pèrdua sobrevinguda de l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat en relació amb l'article 7.1 m) la Llei foral 2/2018, de 13 d'abril, introduït per l'article únic.dos, de la Llei foral 17/2021, i amb la disposició addicional vint-i-unena la Llei foral 2/2018, de 21 d'octubre, afegida per l'article únic.seixanta-cinc, de la Llei foral 17/2021, com a conseqüència de les modificacions introduïdes per la Llei foral 35/2022, de 28 de desembre, de pressupostos generals de Navarra per al 2023 i per la Llei foral 2/2024, de 13 de març, de pressupostos generals del Navarra per al 2024.
- b) D'altra banda, després de reconèixer les especialitats que presenta la competència de la Comunitat Foral de Navarra en matèria de contractació pública, ex article 49.1.d) de la Llei orgànica de reintegració i millora del règim foral de Navarra (LORAFNA), estima el recurs d'inconstitucionalitat respecte a l'article 7.1.l) de la Llei Foral 2/2018, introduït per l'article únic.dos de la Llei Foral 17/2021, que declara inconstitucional i nul, ja que exclou de l'àmbit de la contractació pública determinats serveis jurídics que, tanmateix, la Llei estatal 9/2017, de contractes del sector públic, no exclou de la seva regulació, sent la concreció de l'element objectiu de la LCSP un principi essencial de la normativa bàsica estatal dictada a l'empara de l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola, encaminat a garantir la igualtat i tractament comú de totes les administracions públiques en matèria de contractació.

Aquesta sentència, en relació amb els efectes de la decisió, precisa que la disposició anul·lada per inconstitucionalitat no afectarà les situacions consolidades i només tindrà efectes pro-futur, sense afectar els contractes celebrats amb anterioritat al pronunciament del Tribunal Constitucional.

## TRIBUNAL SUPREM

### SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 286/2024](#), de 22 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs ordinari 385/2023 en relació amb la **naturalesa jurídica de les aigües dessalades**.

El TS, en aquesta sentència, analitza el règim jurídic de les aigües dessalades, i en aquest sentit, assenyala:

- a) Que les aigües marines, després del seu tractament i transformació en aigües dessalades, tenen la naturalesa jurídica de bé de domini públic i s'integren, en conseqüència, en el cicle hidrològic.
- b) Que, per tant, la utilització privativa de la matèria primera, com a bé de domini públic i la seva activitat queden subjectes, com a regla general, al règim de concessió, d'acord amb els articles 50 i 57 de la Llei d'aigües.
- c) Que aquesta concessió administrativa no pot ser confosa amb la concessió administrativa per a construcció i explotació de la dessalinització.

A més, una i altra concessió són diferents, encara que no excloents sinó successives i complementàries, i han de ser atorgades per l'òrgan competent per raó de la matèria.

- d) Que les aigües dessalades queden sotmeses a la planificació hidrològica ja que a l'esmentada planificació s'han de sotmetre totes les actuacions sobre el domini públic hidràulic, de conformitat amb l'article 1.3 de la Llei d'aigües.
4. [Sentència 466/2024](#), de 14 de març, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs 5572/2022 d'interès cassacional en matèria **d'exclusió caducitat per raons d'interès públic o conveniència en els procediments de revisió d'ofici**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de la Comunitat Valenciana que, al seu torn, va revocar en via d'apel·lació la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 d'Alacant i va estimar el recurs contenciós administratiu, declarant que procedeix invocar l'interès general per impedir la caducitat en els procediments de revisió d'ofici.

**Antecedents:**

- a) Es va interposar el recurs d'interès cassacional per la representació processal de la mercantil Noka Prada S.L. contra la sentència 137/2022, de 28 de febrer, dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de la Comunitat Valenciana que havia instat la recurrent contra la sentència de 3 de desembre de 2019 pel Jutjat Contenciós Administratiu número 3 d'Alacant, en el recurs contenciós administratiu ordinari, promogut per l'esmentada societat mercantil contra la denegació presumpta per part de l'Ajuntament de Denia de la sol·licitud que es declarés caducat el segon procediment de revisió d'ofici de la llicència de construcció d'habitatges i, en conseqüència, s'alcés la suspensió de les obres que havien estat autoritzades.
- b) El Jutjat Contenciós Administratiu número 3 d'Alacant va declarar la inadmissió del recurs per considerar que hi havia desviació processal, no obstant això, va declarar «desestimar la demanda».
- c) L'esmentada entitat mercantil va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de la Comunitat Valenciana, que va dictar sentència en el sentit d'estimar en part el recurs d'apel·lació, anul·lant la sentència de primera instància i, examinada la pretensió de la part recurrent, estimant en part el recurs «pel que fa a l'apreciació que no existeix desviació processal en la petició subsidiària d'incoació de l'expedient de revocació amb dret a indemnització, mantenint en tota la resta els pronunciaments de la sentència apel·lada».
- d) Contra aquesta sentència la mercantil va interposar recurs de cassació.

El TS va declarar com a qüestió d'interès cassacional el pronunciament sobre la caducitat en els procediments de revisió d'ofici; és a dir, es procedeix a la interpretació de l'article 92.4 en relació amb l'article 102.5 de la Llei 30/1992, reproduïts als articles 95.4 i 106.5 de la vigent Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i, en aquest sentit, estableix que:

- L'article 95.2 de la LPACAP s'integra en el capítol V que fa referència a «la finalització del procediment» i, concretament, en la secció quarta dedicada a la caducitat com una forma de finalització del procediment administratiu, el pressupòsit del qual és el simple transcurs del temps sense que, entre altres possibilitats, s'hagi promogut l'impuls del procediment per qui, conforme a dret, l'ha de promoure, atès que si el procediment administratiu comporta una seqüència de tràmits abocats a la resolució, que és el mitjà normal d'acabament

del procediment administratiu, la legislació ha d'arbitrar mecanismes per a la terminació del procediment en aquests supòsits de paralització, d'acord amb el principi de seguretat jurídica.

- La caducitat està vinculada al silenci administratiu, de tal manera que en els procediments que s'han iniciat a instància de la ciutadania la caducitat no té cap incidència ni és admissible, d'aquí que la legislació, en aquests cas, hagi introduït la figura del silenci administratiu, en el sentit que en els procediments iniciats a instància dels interessats, el compliment del termini per dictar produeix una resolució presumpta; és a dir, que per via del silenci administratiu la petició que s'ha sol·licitada té, o bé efectes positius, quedant estimada la prestació pública sol·licitada o, per contra, efectes negatius, és a dir, és denegada, en funció de la naturalesa de la petició.
- A més assenyalava que el transcurs del temps amb excés dels terminis que té l'Administració per resoldre és diferent segons es tracti de procediments iniciats d'ofici o a instància de l'interessat. Pel que fa als procediments de revisió d'ofici la caducitat només és aplicable en els casos dels procediments iniciats d'ofici i només en els supòsits que es tractin d'actes de gravamen o desfavorables.

I, després de fer referència a sentències anteriors i declarar que la caducitat en els procediments de revisió d'ofici no té més especialitat que les que es deriven de l'article 106 de la Llei 39/2015 i de fer una interpretació exhaustiva de l'article 95 de la mateixa llei, arriba a la conclusió que l'exclusió de la caducitat per raons d'interès general o conveniència resulta aplicable tant en els procediments iniciats d'ofici com a instància de l'interessat i que aquesta exclusió de la caducitat és també aplicable en els procediments de revisió d'ofici de les disposicions i dels actes nuls de ple dret.

5. [Sentència 467/2024](#), de 15 de març, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria **d'embarquement de comptes corrents**.

El TS estima el recurs de cassació interposat per l'Organisme de Gestió Tributària (ORGT) de la Diputació de Barcelona contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 13 de Barcelona que casa i anul·la, ordenant la retroacció de les actuacions perquè, mitjançant l'oportuna valoració de les proves practicades, la jutgessa d'instància obtingui les corresponents conclusions, a la vista de la doctrina proclamada sobre els efectes de l'article 171 de la Llei general tributària en els supòsits d'embarquements de béns o drets en entitats de crèdit o de dipòsit.

Els antecedents d'aquest recurs d'interès per a la formació de la jurisprudència deriva de la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 13 de Barcelona, que va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per la recurrent contra la resolució de l'ORGT de la Diputació de Barcelona per la qual es va desestimar el recurs de reposició davant diligència d'embargament de comptes corrents.

Per part de l'ORGT es va preparar el recurs de cassació i el TS el va admetre a tràmit declarant l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

La qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència que es presenta en aquest cas és determinar si es consideren quantitats inembargables els saldos existents en un compte corrent on no s'ingressa cap sou, salari o pensió, quan aquestes quantitats provenen d'ingressos realitzats per l'interessat des d'un altre compte de la seva titularitat on sí s'abonen sous, salaris o pensions inembargables o, per si, al contrari, aquestes quantitats han de tenir la consideració d'estalvi i, per tant, plenament embargables. A aquest efecte, identifica com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació: l'article 607 de la Llei 1/2000, de 17 de gener, d'enjudiciament civil i l'article 171.3 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

El TS resol la qüestió d'interessos assenyalant que, a l'efecte de l'article 171 de la LGT, s'han de considerar inembargables, conforme els límits i percentatges que per a l'embargament de sous, salaris i pensions es deriven dels articles 606 i 607 de la LEC, els saldos existents en un compte corrent en el qual no s'ingressa directament cap salari, sou o pensió, quan el seu titular acrediti que aquestes quantitats provenen directament, al seu torn, d'ingressos o transferències provinents d'altres comptes de la seva titularitat on sí s'abonen salaris, sous o pensions. Per declarar el caràcter inembargable en aquests supòsits cal acreditar de manera fefaent que aquestes quantitats provenen d'una altra font, d'acord amb les proves que s'han de realitzar durant el corresponent procés.

6. [Sentència 473/2024](#), de 18 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública**, concretament, **d'oposicions i concursos**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat pel Sindicat professional de policies locals i bombers contra la sentència dictada pel TSJ de la Comunitat Valenciana que va declarar la nul·litat parcial del Decret 153/2019, del Consell, pel qual s'estableixen les bases generals i els criteris per a la selecció, la promoció i la mobilitat de totes les categories dels cossos de la policia local de la Comunitat.

L'objecte de la sentència va ser el determinar si era ajustat a dret o, per contra, si era discriminatòria l'exigència de talla mínima per a l'accés al Cos de la Policia Local.

El TS, en aquesta sentència, assenyala que no resulta discriminatòria, en les bases reguladores de la convocatòria per a l'accés al Cos de la Policia Local, l'exigència d'una talla mínima si es justifica per les funcions o comeses d'aquests funcionaris.

A més reconeix la competència de la Comunitat Autònoma de València per establir un sistema de promoció interna horitzontal amb mobilitat dels cossos de les policies locals de la Comunitat Valenciana en el seu àmbit territorial.

Aquesta figura té encaix legal tant en el TRLEBEP com en la Llei valenciana de funció pública ja que no suposa un sistema de provisió de vacants, incentiva la carrera professional dels policies locals dels diferents cossos de la Comunitat Autònoma i no implica discriminació per als policies locals del municipi que convoca.

7. [Sentència 516/2024](#), de 21 de març, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria **d'impost de béns immobles (IBI)**.

El TS va estimar el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Tres Cantos contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid, que va casar i anul·lar, acordant retrotraure les actuacions perquè la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ procedeixi a constatar la referència cadastral de les finques inscrites en el Registre de la Propietat, i la data dels documents i títols, concloent si, amb aquests paràmetres, cal donar per acreditat la coincidència entre el titular cadastral i el subjecte passiu de l'IBI.

La qüestió que es planteja en aquest cas és la discrepància entre les dades contingudes en el padró cadastral i les dades existents en el Registre de la Propietat sobre la titularitat d'un bé, a l'efecte de la liquidació de l'IBI.

El TS conclou que el subjecte passiu de l'IBI és qui ostenta la titularitat del dret constitutiu del fet imposable de l'Impost.

En cas de no coincidir el titular cadastral i el titular que consta en el Registre de la Propietat, sobre finques respecte de les quals consti la referència cadastral en l'esmentat Registre, es prendrà en compte, a l'efecte del Cadastre, la titularitat de la persona que consti en el Registre de la Propietat, llevat que la data del document

pel qual es produeix la incorporació al Cadastre sigui posterior a la data d'inscripció en el Registre de la Propietat.

## TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

### SALA CONTENCIOSA

8. [Sentència 163/2024](#), de 15 de febrer, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó**, en relació amb la **informació pública del reglament orgànic de funcionament**.

El TSJ de Castella i Lleó estima el recurs contenciós administratiu interposat per un particular i declara la nul·litat de ple dret del Reglament orgànic de funcionament de l'Ajuntament de Cabañas Raras (Lleó), en apreciar que no s'han observat els requisits aplicables a la celebració dels períodes d'informació pública de la norma impugnada ja que, tot i que el projecte normatiu va ser sotmès a informació pública entre el 18 d'agost i 28 de setembre de 2022, ha quedat acreditat en l'expedient administratiu que, almenys des del 19 de setembre havia desaparegut de la seu electrònica l'anunci d'exposició pública perquè es poguessin fer al·legacions.

9. [Sentència 516/2024](#), de 21 de febrer, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, en matèria de **cosa jutjada**.

La Sala Contenciosa Administrativa del TSJC va resoldre el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 13 de Barcelona, que va acordar inadmetre el recurs contenciós administratiu contra la resolució de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat de 17 de gener de 2022 per considerar que existia cosa jutjada.

La sentència d'instància va assenyalar que la mateixa controvèrsia jurídica havia estat plantejada amb anterioritat i en els mateixos termes en un recurs contenciós administratiu tramitat pel mateix Jutjat, declarant la inadmissibilitat perquè no es tractava d'un supòsit d'inactivitat de l'esmentat Ajuntament. Sentència que va ser confirmada pel TSJC en data 28 de novembre de 2018.

Com a antecedents, el TSJC té en compte que, en el procediment abreuhat anterior, el fet que es va recórrer era la inactivitat de l'Administració i el recurs va ser inadmetès per considerar que no es tractava d'un supòsit d'inactivitat.



No obstant això, en aquest procés, l'objecte del recurs va ser la desestimació per silenci de la sol·licitud de la recurrent formulada el 26 de juny de 2020, que, posteriorment, va ser ampliat a la resolució de 17 de gener de 2022, que també va desestimar la reclamació.

En aquest sentit, el TSJC considera que la inactivitat de l'Administració és un concepte diferent al del silenci administratiu negatiu ja que en la inactivitat es parteix de l'existència d'una obligació de l'Administració «en virtut d'una disposició general que no requereix actes d'aplicació o en virtut d'un contracte o conveni administratiu del qual es deriva la realització d'una prestació concreta en favor d'una o de diverses persones determinades», en el sentit que «els qui tinguin dret a l'esmentada prestació podran reclamar a l'Administració el compliment d'aquesta obligació», mentre que la figura del silenci administratiu negatiu és una ficció legal encaminada a possibilitar la impugnació en seu judicial (o administrativa) per manca de resolució expressa en els procediments iniciats a instància de part o d'ofici, en els termes establerts en els articles 24 i 25 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, o dels recursos administratius, o no es contesta el que es demana, per la qual cosa el que aquí es produeix és una manca de resolució o de resposta a la qual ve obligada l'Administració.

Per tot això, la Sala Contenciosa Administrativa del TSJC conclou que no pot concórrer la causa d'inadmissibilitat de cosa jutjada material, ni tampoc la causa de cosa jutjada formal, ja que no es recorre la sentència dictada en el procediment anterior i, en conseqüència, estima íntegrament el recurs d'apel·lació, amb revocació de la sentència apel·lada.

## **ALTRES ÒRGANS JUDICIALS**

10. Sentència 64/2024, de 5 de març, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona, que **condemna un ajuntament per inactivitat en matèria de subministrament i pressió d'aigua potable.**

El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona ha estimat el recurs contenciós administratiu per inactivitat de l'Administració amb la pressió suficient ni adoptar mesures per solucionar aquest problema que venien denunciant des de fa 18 anys.

La sentència obliga l'Ajuntament de Canovelles a subministrar aigua potable als veïns del barri de Can Durán del municipi amb una pressió mínima de 150 kilopascals.

Àrea de Presidència  
Secretaria General

La decisió determina, així mateix, que l'Ajuntament ha de realitzar al seu càrrec les obres necessàries, en virtut del Codi tècnic d'edificació per poder garantir la pressió assenyalada d'aigua potable a aquests veïns.

La decisió condemna l'esmentat Ajuntament a l'abonament de les costes processals en una quantitat de fins a 1.000.

La sentència no és ferma i contra aquesta es pot interposar recurs d'apel·lació davant el TSJC, en els terminis i amb els requisits establerts a la LRJCA.

### **COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)**

1. [Resolució 138/2024](#), de 8 de febrer, de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública.

La GAIP valida l'accés a la informació pública per part dels càrrecs electes mitjançant la carpeta del regidor/a, una eina que contribueix a millorar qualitativament la transparència.

La informació sol·licitada i reclamada és informació pública d'acord amb l'article 2.b) de la LTAIPBG. El caràcter reforçat com a càrrec electe de la persona reclamant emfatitza aquest dret d'accés. Pel que fa al límit d'accés, no s'aprecia d'ofici per aquesta Comissió cap dels límits d'accés previstos en l'article 164.3 del TRLMRLC.

Per això es reconeix el dret d'accés a la persona reclamant (que a més és càrrec públic), si bé caldrà «bloquejar» les dades íntimes o personals o familiars que afectin el dret a l'honor o a la pròpia imatge. Qualsevol altra dada de caràcter personal, com són les dades identificatives de la persona que presenta o a la qual s'adreça l'escrit registrat, és accessible per a un regidor/a i, per tant, no cal que s'anonimitzi, tenint en compte que queda protegida pel deure de silenci del càrrec electe. No obstant això, caldrà evitar la sobreexposició de dades personals no necessàries ni idònies per realitzar l'activitat de control municipal, com les dades de contacte o les redundants d'identificació. Aquest " bloqueig " de dades en cap cas suposa una tasca complexa d'elaboració ja que es pot fer a través d'aplicar filtres en l'instrument de gestió electrònica del registre.

També assenyala que els registres relacionats amb les matèries afectades per la legislació general sobre secrets oficials o secrets sumarians (article 164.3.b) del TRLMRLC s'hauran de motivar en cas de ser denegats.

Acaba dient que les dades que afectin la intimitat personal, a l'honor o a la pròpia imatge, en principi, no hauran de constar a l'assentament per evitar la sobreexposició de les dades especialment protegides i prohibides per la legislació de protecció de dades de caràcter personal.